

Kuljet kanssani kohti pohjoista. Istumme junassa matkalla Rovaniemelle, katselen ikkunasta maisemia, jotka alkavat hetki hetkeltä näyttää yhä karummilta. Puista pudonneet lehdet ovat jo aikaa sitten maatuneet, ja oksat ovat yhtä paljaita ja alastomia kuin me eilisen saunaillan jälkeen. Sinä kuuntelet musiikkia vanhoilla korvalappustereoilla, ja luet jotain käsittämättömällä nimellä siunattua loistopokkaria junan kulkiessa vinosti eteenpäin. Penkki lämmittää pakaroitani mukavasti, ulkona ilma on jo kylmä. Syksy on viileä, lokakuu on jo jäähdyttänyt ilmaa kuin mikäkin ilmastointi asennettuna pakkasasteille. Pian tarjoilukärry kurkistaa penkkien takaa kutsuvana, ja kahvin tuoksu täyttää sieraimeni. Ehdinkin jo kaivata sitä, edellisestä kupillisestani kun on kulunut jo muutama tunti. Tarjoilukärry pysähtyy viereemme. Nostan rahapussiani merkiksi, että tahtoisin ostaa jotakin. "Mitä teille saisi olla?", ponnaripäinen neiti kysyy. "Yksi kahvi maitovaralla, kiitos", pahvimuki lasketaan liiankin täytenä ojennettuun käteeni ja maitonappi sen perään. "Entä tuleeko teille jotakin?", neiti kysyy sinulta. Musiikkisi pauhaa täysillä korvalappustereoissa. Tönäisen sinua, hätkähdät ja osoitan poninhännälle sidottujen hiusten omistajaa. Pyydän lopulta sinullekin kahvin, sillä et taida osata meidän kieltämme. Pian kärry jatkaa matkaansa seuraavaan vaunuun. Me istumme hiljaa, sinun kuunnellessasi yhä melankolista syysmusiikkiasi, jotain klassista se kai oli olevinaan. Hörpimme kuumaa kahvia, sinun mustaa ja minun maitoista kofeiiniannostani. Lasken käteni polvellesi, se hohkaa lämpöä sinun vilpoiseen kehoosi. Hymyilet minulle tummien, pitkien ja paksujen hiustesi takaa. Et sano mitään, hymyilet vain. Me emme tarvinneet sanoja rakentaaksemme marmorin pitävää suhdetta toisiimme. Tarvitsimme vain katseita, kosketuksia ja kahvihetkiä, jotka valavat meihin uskoa yhtä lämpimästä huomisesta.